צלילה לחיי סבתא רלי בין פלורנטין לרעננה

אלה הם חיי

נולדתי באוקטובר 1950 בתל אביב. התגוררתי עם משפחתי: אבי, אימי ואחותי בשכונת פלורנטין.

שכונת פלורנטין הייתה ידועה כמעוז לעליה מיוון, ובה עברתי רבות מחוויות ילדותי. למדתי בבית ספר ל"בנות "בשכונת שבזי.

אימי לורה עלתה לארץ ב-1935 עם כל משפחתה הוריה ואחיה, עובדה שהצילה אותם ממיגור בשואה. הם עלו בעליה לגאלית והגיעו לנמל יפו. אחרי 6 חודשי המתנה במלון מרגליות עברו לשכונת פלורנטין .

אבי יצחק עלה לארץ ב-1933. הוריו שלחו אותו ארצה והצילו אותו מגיוס לצבא היווני וכן מציפורני הצורר הנאצי. בארץ הוא השתתף בהקמת יישובי חומה ומגדל ואחר כך התגייס לצבא הבריטי, לבריגדה היהודית ולחם באיטליה ואף בארץ מצרים.

הוריו ואחיו נשלחו לאושוויץ, ניספו בשואה, ולא זכו להגיע לארץ ישראל .

חוויות ילדות משכנות פלורנטין

יום שישי היה יום מיוחד והחביב עלי משאר ימי השבוע. השכונה כולה עבדה כמרקחה. מכל בית עלו ריחות הבישולים והמטעמים שהכינו קראת שבת. ברחובות הסתובבו עגלות מיוחדות שמכרו מלבי, אשורה וסוטלאצ'. היו אלו מרקחות מתקתקות מבושמת במי שושנים, בפרורי פיסטוק, בקוקוס ועוד. כשאיש העגלות היה מגיע ומכריז בקולי קולות על מרכולתו, ירדו מכל עבר האימהות אצו רצו וקנו מטעמי קינוח לשבת.

איש עם סוס ועגלה ועליה מעין חבית ענקית ממתכת אפורה היה עובר ומוכר קרח. "קרח קרח" היה צועק, ומכל עבר ירדו האבות לקנות בלוק קרח לשבת. את הקרח שברו לגושים קטנים שנכנסו לתא העליון במקרר ושמרו על המאכלים-טריים ורעננים.

החוויה של המאפיה השכונתית הייתה המרגשת מכולם. המאפיה הייתה בעצם חדר אחד ענק שכלל ברובו תנור ענק, מעין טאבון לבנים שרחש וגעש כל יום שישי משעות הבוקר המוקדמות. כל משפחה הכינה את המאפה החביב עליה. בורקס גבינה, פסטליקו, בורקיטס תפוח אדמה וכו, כיד הדמיון מאפים מדהימים בטעמם. כל אמא היגעה בבוקר למאפיה והפקידה שם לאפיה את המאפה שלה. בצהריים שלחו תמיד את הילדים לאסוף את המאפה בחזרה. כשחזרתי מבית ספר הייתה זו משימתי הראשונה . אף פעם לא קרה שהאופה התבלבל והחזיר מאפה של פלוני-לאלמוני. תמיד תמיד הגיע התבנית הנכונה למשפחה המתאימה. וכך מידי שישי קישטו את רחובות השכונה ילדים ילדים עם תבניות בידיהם, מרובעות, עגולות, מלבניות, מכל הסוגים והמינים. הריחות שעלו שיכרו את החושים, ורק חלמנו על הבורקיטס עם הביצה הקשה החומה שנקבל לארוחת הערב החגיגית.

משחקי ילדות קסומים {המשחקים החביבים בשכונה}

כל הילדים ירדו לרחוב מכל הגילאים בנים בנות כאחד. שיחקנו בקפיצה בחבל, בגולות, בדודס, באולה הופ, ועוד רבים נוספים. המשחק הכי האהוב עלינו היה לטפס על הגגות מצוידים במראה, צדים את קרני השמש במראה, שכיוונו לעוברים והשבים ברחוב. השכנים, שהכירו כבר את מעשי הקונדס שלנו, ניגשו להורינו והתלוננו. באותו ערב, כבר חיכה לנו עונש. "לא שומעים רדיו היום!"

לא תוכלי להקשיב לפרק נוסף בסדרת המתח" פול סיימון". איזה אכזבה !! איזה ייאוש!!

עם חברתי הטובה מבית הספר, נעמי, חלקתי את הדרך חזרה מבית ספר. מדי יום צעדנו הביתה משכונת שבזי לשכונת פלורנטין. גם כשהיה עלינו להיפרד לכוונים שונים של הבית, לא יכולנו להתנתק והפלגנו בסיפורים, צוחקות עד בלי סוף עוד זמן רב. הביתה הגעתי באחור גדול ונאלצתי לפגוש בפניה הזועמים של אימי שדאגה מאוד, האוכל כבר התקרר וכו. אחרי תחנונים הבטיחה " לא אספר לאבא".

הגיוס לצה"ל

התגייסתי לצה"ל ומיד אחרי הטירונות שובצתי לשירות בחיל האויר. השנתיים שהיו חובת השירות התארכו והשתחררתי אחרי 23 שנים של שירות בקבע.

מאוד נהניתי משנות השרות בצה"ל וההתנסות המגוונת והאינטנסיבית בתפקידים שונים תרמה לי רבות.

כשסבא פגש את סבתא –

סיפור אהבה

בערב אקראי נפגשנו מספר זוגות ויצאנו לבילוי משותף. בני "נידלק" עלי מיד, שלח מבטים, אך הצניע את רגשותיו בשל נאמנות לחברים. הייתה זו אהבה ממבט ראשון שרחשה בצניעות. כעבור מספר חודשים אני נפרדתי מבן זוגי ובני נפרד מבת זוגתו.

אט אט פילס בני בעדינות ובאלגנטיות את דרכו אלי. נסע בעקביות ובנחרצות מבאר שבע, שבה התגורר, עד פתח תקווה כדי לפגוש אותי.

באחד המפגשים הלכנו ללונה פארק וגלשנו במגלשה יד ביד. בני טס קדימה ואני קיבלתי צריבה קשה ביד שהשאירה חותם לשנים רבות. "זהו, זאת החותמת שאת שלי" כך הכריז בני, וכעבור חצי שנה נישאנו.

<u>המשפחה התותחית שלנו</u>

לבני ולי 3 ילדים. עינת, עומר ורועי. כולם נשואים ואנו בורכנו ב 8 נכדים מדהימים. הילדים שלנו גדלו לתוך הוואי שבני ואני יצקנו לתא המשפחתי: בילויים משותפים, טיולים להכרת הארץ, לינה באוהלים, צעידה במסלולים, התארגנות בשטח והכנת ארוחות בטבע. משחקי חברה מאולתרים ויצירתיים, פיתוח זיקה לשורשים הישראליים שלנו, ואהבה לארץ ישראל.

חלק מהמסורת המשפחתית הייתה ארוחות ערב מושקעות כל יום שיש בערב. דבקנו במסורת זו, השקענו וטרחנו בהכנתה. הילדים ספגו ממנה ואף ממשיכים וממשים אותה במשפחתם כיום.

הרגל נוסף המאומץ במשפחתנו – כל הורה חוגג לילדיו את ימי הולדת. בני ואני עד היום חוגגים לילדים שלנו ימי הולדת, הם בתורם חוגגים לילדיהם (לנכדינו) את ימי ההולדת שלהם. שנזכה ונמשיך לחגוג ביחד בשמחה גדולה ובריאות איתנה.

רלי – קיבלתי מתנה נפלאה כשנועם הודיע לי שבחר בי לחלוק איתו את הפרויקט הרב דורי. שמחתי על ההזדמנות לשתף את נועם ולחשוף בפניו את סיפורי העבר שלי ושל משפחתי.
נהניתי מכל רגע של עבודה משותפת עם נועם. הוא הרבה לשאול, לחקור, להתעניין, וביקש להבין עוד ועוד פרטים.
צחקנו בלי סוף, התחבקנו, והשווינו בין הילדות של אז לילדות של היום.

בלי סלולאריים בלי מסכים, תקשורת ישירה ובלתי אמצעית.
השאלה- מה עדיף? נותרה פתוחה!
הייתה זו חוויה מרגשת ומעניינת שתלווה אותי עוד שנים רבות😊

נועם – נהניתי מכל רגע והיה לי כיף לשמוע את סיפור חייה של סבתא.
במיוחד נהניתי מסיפור המפגש של סבתא עם סבא. והמשחק עם המראה נראה לי מגניב. אולי כדאי לנסות 😊